

Het Sliedrechts dialect

(183)

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging
"Sliedrecht")

DE POLDER

Uit m'n schooltijd kan 'k me nog herinnere dà 'k wel 's mee moech mè m'n ome. Die zat graeg in de polder en visse dee die ok graeg. Tege de paose gong die graeg eende-aaiere zoeke, dus 't was aagelijk bekant 'n haalve strôoper. 'k Zel d'r wel wat van over gehouwe hebbe, want laeter ging 'k zelf ok graeg hengele. Je leerde d'r netuurlijk ok gelijk wel wat van, hee.

Hij zee soms wat 'n kieviet was, of 'n grutto, en ok van klaaindere veugeltjies wis tie mêestal wel aerdig wat te vertelle.

As 't nou in 't voorjaer zô 'n bietjie de tijd was dat de veugels ginge broeje, gong die wel 's eende-aaiere zoeke. Dat moech toen aagelijk ok wel niet, mor ze deejen 't meer om 's wat extrao 's te hebbe. Ik moech dan wel 's mee en we liepe dan langs de slôôtkante. Vloog t'r dan 'n eend weg, dan was 't mêestal nie zô moeilijk om 't nest te vinge. Nou wis ie nooit percies of die aaiere lang of kort bebroeid wazze, mor hij lag t'r dan een paor op z'n hand en dan liet ie ze in de slôôt zakke. Wat zonk was goed, mor wat bleef drijve was 'n stinkaai en daer hà je dus niks aan.

KOPSTOVE

Mêestal had ie 'n polsstok bij 'm om over de brêêje slôôte te springe en die polsstok had ie dan op z'n schoer (schouder). Hij liep dan langs de kopstove (knotwilgen) met die stok tege de takke te slaon, want in die stove zat ok wel 's 'n eend te broeje. Hij gong dan, as t'r 'n nest in zat, mè z'n rug tege d'n bôôm staon, dee z'n hande saome, dan kon ik daer m'n voet op zette, om vervolges op z'n schoere te klimme. Daer zel die me meschie ok wel voor mee genome hebbe. 'k Mos dan de aaiere uit d'n holle kopstoof in 'n brôôdzaksie doen en hij pakte dat dan weer aan. Soms lagge d'r wel tien aaiere in 'n nest en as tie aalemael goed wazze, wazzie gaauw klaor, want mêestal nam ie d'r mor vijftien of twintig mee. Azze we weer naer huis liepe deur 't land, dan hà 'k soms moeite om 'm bij te houwe en dan zee die mêestal dà 'k op mos schiete en nie zô mos gaon lôôpe teute.

SNOEKE

Tegewoordig zette de mêeste hengelaers de vis die ze vange met 'r dure spulle, gelijk weer trug. Vroeger ginge me visse voor moeders, dan kon ze 's 'n vissie bakke. Vlees kwam d'r ommers bekant nooit op taofel. Mêestal maakte je vroeger zelf je spulle, bevôôbeld azzie 'n snoek wou strikke. Je liep dan hêel verzichtig langs de slôôtkant, totdà je 'n snoek zag staon. Zô noemde ze dat, omdat ie zô stil bleef staon in 't waoter. Je had dan 'n stok met 'n koperdraedje, waer aan de onderkant 'n lus in gemaakt was. Hêel aarg verzichtig perbeerde je

dan om, onder waoter, die lus over de kop van de snoek te haole zonder 'm te raoke, en dan.....met 'n schielijke ruk omhông! Meschie dat 't, azzie geluk had, 's êêns op de vijf of zes keer lukte.

Een enkelde keer gonge me ok wel 's peure, mor dà 's 'n verhaol apart, dat zà 'k de volgende keer wel vertelle, anders is de Maarwestreek gelijk hêelemael in êên keer vol, hee. Tot de volgende keer dus mor!

Reacties: R. Buizert. 01840-12035

K. Lissenburg- v. Genderen. 01840-15368